

ningsstykker, i Sammenligning med Kjøbenhavn's Indvaanere, først da vilde man være istand til at bedømme, om Bestanden er større i Provindskjøbstæderne eller ikke. Naar der er Spørgsmaal om en Anskuelse i den Henseende, hvilken iøvrigt ikke vil kunne bevises med Tal, kan jeg ikke nægte, at jeg vedkender mig den, at Forbrugsforholdet, hvad de øvrige Artikler angaaer, end netop disse første Fornødenheder, hvorpaa der hviler Consumtion, er større i Kjøbenhavn end i Provindserne (Hør!). Jeg har navnlig den Anskuelse, at der i Kjøbenhavn consumeres pr. Hoved meget mere Sukker, meget mere Vin og meget mere Kaffe, end der consumeres pr. Hoved i Provindserne, og, naar man specielt vil dvæle ved den Artikel, som den ærede Taler gjorde til Gjenstand for en nøiere Betragtning, nemlig Hjørtræ, da er det naturligt, at der vel fortæres mere, ja meget mere i Provindskjøbstæderne end i Kjøbenhavn, fordi man som Provindskjøbstædernes Forhold nu engang ere, betragter Hjørtræ for en stor Deel som en Gjenstand, der koster mindre, idet Bedkommende selv tillægger det og ikke altid kan gjøre det til Gjenstand for Affætning og fordre en højere Priis for det, for at sende det til Kjøbenhavn. Den ærede Taler fandt det ubilligt og haardt, endmere at forhøje visse Consumtionsafgifter for Kjøbenhavn paa den Maade, som er skeet af Regjeringen i det foreliggende Udkaft. Jeg skal dertil tillade mig at bemærke, at, ligesom det fremgaaer af selve Motiverne i den trykte Opsats, saaledes udtalte jeg ogsaa ved Sagens Forelæggelse, — om jeg mindes ret, — at Regjeringen ved at undersøge denne Sag naturligtviis maatte bestemme sig for et af de Alternativer, som der fortrinsviis kunde være at vælge mellem, og at Regjeringen da havde bestemt sig for det; som i finansiell Henseende var gunstigt. Ligeledes fremgaaer det ogsaa af Motiverne, at det var Noget, som man i den Grad var overbevist om vilde finde Bifald, at man paa ingen Maade vilde diskutere om det andet Alternativ, som Re-

gjeringen har opstillet og belyst, og om hvilket der udtrykkelig er sagt, at det ikke kan nægtes, at den Anskuelse, at Kjøbenhavn estergaves uden særligt Bederlag 192,000 Rbd., har meget for sig, og at det under gunstigere finansielle Forhold maaffee ogsaa vilde være ønskeligt ligefrem at gaae ind paa samme. Jeg betragter det som en Sag, hvorom det er vanskeligt at komme til et bestemt Resultat; jeg for mit Bedkommende maa sige, at jeg er aldeles overbevist om, at det er rigtigt, at Kjøbenhavn skal lignedes for 100,000 og ikke for 200,000 Rbd.; Spørgsmaalet er væsentligt det, om man anseer det for at være noget betænkeligt at erhverve den Indtægtsforøgelse, som er foreslaaet ved en Forhøielse paa 4 eller 5 Artikler, eller om man ikke gjør det; men Spørgsmaalet kan i mine Tanker ikke være det, om Kjøbenhavn bør skjænktes 200,000 Rbd. eller kun 100,000. Hvad vi altid maae have for Die ved dette Slags Skatteregulering, det er Finantsernes Lær, og, om man end for Diebliffet skulde komme til et mindre gunstigt Resultat for Kjøbenhavn, da kan det jo senere blive Gjenstand for en Revision og Forandring. Endelig har den ærede Taler fremhævet med Styrke, at, naar man tænker sig, hvorledes Forholdene ville stille sig, efterat en Indkomstskat er bleven lovbefaleet, vil det ret vise sig, hvor ubilligt det er, at Kjøbenhavn bibeholder en sliq Consumtionsbeskatning, idet man ellers kunde, inden Indkomstskatten beregnedes, fradrage de personlige og reelle Skatter, man forøvrigt havde at udrede til Staten, men derimod ikke vil kunne det med Hensyn til Consumtionen. Det er ganske rigtigt, at man ved at ansætte sine Indtægter naturligtviis ikke kan gjøre et calculatorisk Fradrag for hvad man kan tænke at have erlagt i Consumtionsafgift ved at opholde sig i Kjøbenhavn, men det selvsamme gjælder jo om Soldafgifterne; dem kan man heller ikke fradrage, og det er dog vist, at ogsaa Soldafgifterne i et meget forskjelligt Forhold ramme de forskjellige stattede Borgere.